

Autor: E.X.

Úvod:

V dalším díle našeho seriálu máme možnost poprvé a doufám, že naposled nahlédnout do perzekucí v akademické sféře, kdy člověk přihlášením se k vlastenectví a tradičním hodnotám a tím nemyslím falešný konzervatismus, jako ho představuje například TOP09 (v USA termín *cuckservative*), může zažít vyhazov z vysoké školy, konec přístupu do medií, blokaci svých internetových článků, bránění distribuce své knihy a její prezentace a celkovou společenskou ostrakizaci. Disidentem současnosti může být tedy i akademik bez vzetí do vazby či rovnou vsazení do vězení. Petr Hampl je toho důkazem, více již v následujícím rozhovoru.

S kontroverzním sociologem tedy (nejen) o humoru, nové knize, islámu, disidentství, rasismu, kapitalismu, nové pravici, vyprázdněnosti slov a budoucnosti.

Extravaganza Controverso

Jak jste se dostal k proti systémovému myšlení, byl to běh na dlouhou trať, nebo vás zlomila jedna přelomová událost?

K protisystémovému myšlení jsem se dostal tak, že se změnil systém. Moje stanoviska jsou od mládí v zásadě stejná. V 90. letech jsme si užívali svobody a budovatelského nadšení. Na vlastenectví jsme takový důraz nekladli, protože bylo prostě samozřejmé, že naše země je naše, že o ní rozhodujeme my a že každý slušný člověk je český vlastenec.

Někdy ke konci 90. let jsme ale postupně zjišťovali, že přicházíme o svobodu, prosperitu i normální lidskou sounáležitost. Od začátku bylo zřejmé, že je za tím mocenská skupina

soustředěná kolem Václava Havla. Potom to už bylo jenom horší a horší a my jsme se snažili pochopit proč. K tomu pochopení jsme dospívali postupně a obávám se, že mnozí to nejsou schopni pochopit dosud. Třeba lidé příliš ponoření v liberální ekonomii, jako by byli slepí. Naráží na problémy, které se do jejich vzorečků nevejdou a jejich mysl reaguje tak, že je vytěsňuje.

Nicméně můj záběr byl vždy širší a možná mi v tom pomohl i vliv Karla R. Poppera. Před referendem o EU jsem se veřejně angažoval proti vstupu. Tehdy to ale nebylo žádné hrdinství. Byl jsem dokonce zván na různá evropská shromáždění, aby si neziskovkáři mohli odškrtnout, že tam mají odpůrce.

Od té doby se dělo vlastně jen to, co jsme čekali. Ovšem s tím rozdílem, že zkáza přichází rychleji a masivněji, než jsem předpokládal.

Setkal jste se s reakcí, kdy si lidé idealizují současný Západ jako Západ osmdesátých let?

Setkávám se s ní poměrně často. V podstatě se jedná o dvě naprosto rozdílné skupiny lidí. Jednak tu jsou ti, kdo pamatují ještě Reagana. Dnes vidí jednotlivé katastrofální věci, ale pořád chlácholí sami sebe, že to jsou jen jednotlivosti a že Západ v zásadě zůstává, jakým byl. Tihle lidé si většinou postupně připouštějí, jaká je pravda.

Vedle nich jsou ti, kdo se ztotožnili s neomarxistickým programem. Jen naprosto nepatrné části z nich je ten program sympatický, ale většinou jsou nějak provázáni s grantovými projekty nebo v tom mají jiný kariérový zájem. Nicméně to jim nebrání ten program prosazovat a doprovázet jej starými konzervativními frázemi. Ukázkovými příklady jsou lidé v tzv. pravicových stranách nebo nový **Občanský institut**.

Jak probíhal váš nucený odchod z akademické sféry?

Nejen z akademické, ale také z mediální. Bylo to rychlé a pro mě nečekané. Začalo to tak, že skupina asistentů tehdy novopečeného europoslance Petra Macha mě začala systematicky pronásledovat a tvrdit, že jsem fašista. Moc jsem si z toho nedělal. Ale o pár měsíců později mi šéfredaktor *FinMagu* oznámil, že se mnou okamžitě ukončuje spolupráci a neodebere ani ty články, které byly nasmlouvány. Uvedl dva důvody. Poskytl jsem rozhovor Parlamentním listům a pochválil zakopání prasečí hlavy na pozemku budoucí islámské kolonie v Modlanech u Teplic. Samozřejmě mě to naštvalo, ale říkal jsem si, že se nic neděje, že prostě začnu psát jinak. Navíc mě to neživilo. Jenže se ukázalo, že dveře jsou najednou zavřené do všech větších médií, kam jsem předtím psal bez problémů. Jako by všechna měla jediného majitele. O jedinou výjimku se pokusily *Literární noviny*, ale jejich vydavatel se stal terčem tolika útoků, že jsme sloupek zase zrušili.

Univerzitní působení se s tím tak nějak svezlo. Lidé, co mě předtím zvali přednášet, už své nabídky přestali opakovat. A já chápal, že by to pro ně znamenalo problémy. Smlouvy tedy dobehly a tím vše skončilo.

Byl jste ve svém životě nějak perzekuován?

Pokud tím myslíte zatýkání, výslechy a podobně, tak naposledy 17. listopadu '89, od té doby ani jednou. A nechci, aby to vyznělo, že jsem byl za Husáka politickým vězněm. Byla to jen taková občasná lehká policejní šikana, nic vážného.

Mnohem víc mi vadí poslední roky, kdy levicovní aktivisté uráželi mé zákazníky a odrazovali je od spolupráce se mnou či vyhrožovali hospodskému, který nám pronajal sál. Ale když to srovnám s brutálními útoky, jakým jsou vystaveni vlastenci ve většině západní Evropy, nestojí to za řeč.

Zažil jste nějaké vtipné momenty s vašimi odpůrci? Slyšel jsem o příhodě s aktivistkou, která prohlásila: „Jen, co vstoupil Petr Hampl do místnosti, jakoby se objevila atmosféra znásilnění.“

Ta slečna se nechala dokonce slyšet, že tu znásilňovací atmosféru vytváří už moje přítomnost v budově. Samozřejmě mi to lichotí, jako každému muži.

Ale celkově mi z těch mladých blboučkových aktivistů není ani trochu veselo. Víte, když se dostanete do střetu s člověkem o generaci mladším a po pár minutách vidíte, že s vámi není schopen soupeřit v žádném ohledu, na chvíli vám to může dělat dobře. Jenže pak si uvědomíte, že tohle by měla být naše budoucnost. Tihle ubožáci s vymytými mozky, kteří jsou schopni maximálně tak posílat urážky z anonymních účtů nebo sepisovat udání. Normálně pracující mladí lidé jsou většinou v pohodě, ale české země přišly o celou generaci vzdělavců. Je to strašná škoda a člověk nemůže necítit lítost. Umíte si představit, jakou mám radost z každého mladého člověka, který si ponechal schopnost normálního používání mozku.

Jak vnímáte osobně protibělošský rasismus nazývaný jako antirasismus a proti němu komplexnější „politiku identity?“

Protibělošský rasismus prosazovaný téměř výhradně bělochy z vyšších sociálních vrstev má fakticky dvě složky. Jednou z nich je docela obyčejný idiotismus. Aktivisté soutěží, kdo bude radikálnější, resp. kdo přijde s nesmyslnějšími požadavky. Požadavek na vyhlazení bílé rasy je logickým důsledkem soutěže o granty.

Druhá složka je ale mnohem vážnější. Je totiž pokračováním Hitlerovy koncepce, podle které je možné s určitou rasou spojit metafyzickou vinu, jaká nemůže odčiněna ničím menším než jejím vyvražděním.

Politika identity je podle mě správnou a nutnou reakcí na to, že neomarxistická levice vede útok na samotné základy člověka jako bytosti – na jeho pohlaví, na jeho příslušnost k národu, na jeho jazyk, na jeho vztahy s blízkými, na jeho sepjetí s místem, kde žije. Všichni rozumní lidé ve všech dobách byli identitáři, pouze to slovo nepoužívali, protože když je něco absolutně samozřejmého, nepotřebujete o tom mluvit.

Nedávno jste vydal knihu *Prolomení hradeb*, proč právě ona by měla hradby mlčení a cenzury prolomit?

Metaforou v názvu jsem myslel něco jiného. Chtěl jsem vyvolat obraz města, jehož hradby byly prolomeny, nepřátelská armáda už je uvnitř, vedení města spolupracuje s nepřáteli a poslední zoufalí obránci řeší, zda se jim podaří ubránit aspoň některé čtvrti. Z mé analýzy vyplývá, že právě v takové situaci je naše civilizace.

Hroucení Západu totiž postupuje neuvěřitelnou rychlostí. Třeba **Rick Warren** ukázal na statistických datech, že muslimská převaha roste rychleji, než historicky rostla v zemích již dobytých osmanskou armádou. Zatímco před 10 lety si nikdo nepřipouštěl, že by islamizace mohla být reálným problémem, dnes to mnoho lidí vidí. Jenže my už nejsme ve situaci, kdy „islamizace by mohla být reálným problémem.“ Jsme v situaci, kdy část Evropy již byla nevratně dobytá a perspektiva zbytku je chmurná. To si uvědomuje málokdo. Myšlení je pořád pozadu za realitou.

Že se kniha okamžitě stane bestsellerem, s tím jsem nepočítal ani já. Hodně tomu pomohly občasně cenzurní zásahy, ale nejde jen o ně. Častý vzorec je, že si někdo koupí knihu a tak za dva týdny se mi ozve, aby nakoupil třeba pět dalších kousků a mohl je rozdávat svým známým. Vypadá to tedy, že kniha dělá tu práci, kterou měla dělat a kterou by měla dělat každá dobrá sociologie – dát přesvědčivý, rozumný a testovatelný výklad tomu, co člověk v každodenním životě prožívá, ale neumí si to pořádně vysvětlit.

Ve vaší knize kritizujete vnitřní dynamiku fungování velkých byrokratických systémů, ale samotný kapitalismus v ní nekritizujete a přenecháváte tak veškerou jeho kritiku tzv. nové levici, není to strategicky špatně?

Prolomení hradeb není politický program. Je to analýza skutečného stavu. Píšu, jak se věci mají. Nepíšu, co lidé chtějí slyšet. Že je ta kniha přesto komerčně úspěšná, to je svědectví o tom, že tu jsou lidé s otevřenými hlavami, kteří chtějí přemýšlet. Víc než svědectví o kvalitách knihy.

Můj závěr je ten, že zlo vzniká pokaždé, když velikost určité organizace přeroste rozumnou mez. Je lhostejné, zda se jedná o korporaci formálně vlastněnou akcionáři nebo státní podnik formálně vlastněný občany. V obou případech ji fakticky ovládají manažeři, kteří se nemusí na nikoho ohlížet. Ostatně, manažeři státních podniků i korporací fakticky tvoří jednotnou sociální vrstvu, mají společné zájmy, vyměňují si svá pracovní místa, žení se a vdávají mezi sebou. Rozlišování mezi státním a nestátním je z analytického hlediska nadbytečné.

Musím se ale zastavit u neomarxistické kritiky kapitalismu. Je to jeden z mnoha podvodů, které za neomarxismem stojí. Ve skutečnosti je neomarxismus spojen právě s nadvládou korporací a je používán jako ideová zbraň korporátních kapitánů proti normálním lidem, národním kulturám a každému, kdo by chtěl hájit svou nezávislost. I to se snažím v té knize ukázat.

Váš oblíbený autor a autor předmluvy ve vaší knize Jan Keller kritizuje kapitalismus, protože nenabízí jiná východiska než honbu za ziskem, likvidaci střední třídy - finanční oligarchie ji nechává platit všechny náklady a sama shrábne všechny zisky. Farmaceutické společnosti vyrábí málo funkční léky s několika vedlejšími účinky, takže pokud začnete tyto léky brát, musíte si ihned koupit spoustu dalších. Ano, popoháníte kola kapitalismu, ale neřešíte svůj problém, že jste nemocní a potřebujete se uzdravit. Dále problém privatizace státní sféry - výprodej státního majetku, odprodej vody a strategických surovin do častokrát nejasných rukou, výroba spotřebičů, které vydrží jen do záruční doby. To všechno mi ve vaší knize chybí. Jaký máte k těmto tématům osobní postoj?

S tou kritikou bezvýhradně souhlasím. Tvrdím ale, že případné zestátnění naprosto nic neřeší. Ve stejných podnicích zůstanou ti stejní byrokraté a budou se chovat naprosto stejně. Pouze bude v účetnictví zrušena kolonka „zisk“ a objeví se kolonka „rozpočet.“ Tak jako soukromé podniky a korporace usilují o maximální zisk, tak usilují úřady a státní podniky o maximální rozpočet. Jinak v tom není žádný rozdíl. Státní a korporátní vlastnictví splynulo. Mimochodem, u řady těch podniků, které kritizujete, je významným akcionářem stát.

Mám pocit, že Jan Keller si dlouho idealizoval chování státní byrokracie, ale dnes už jasně vidí, že to není žádná pozitivní alternativa.

Skutečnou alternativou je národní ekonomika složená z malých soukromých firem patřících místním lidem. To je jediné, co se osvědčilo dlouhodobě. Privatizace po roce 89 byla správná, ale neměli jsme sem pouštět nadnárodní korporace. A mělo se dbát na to, aby nikdo nevyrostl tak, že by získal moc ovlivňovat politická rozhodnutí.

Ostatně, tohle ukazují i historické paralely. Tam, kde král vyvlastnil pozemky velmožů a ponechal si je, tam to vedlo k ještě horší despotii. Tam, kde pozemky velmožů rozdělil mezi chudé rolníky, tam to vedlo ke svobodě. Ten stejný princip platí dosud.

Podaří se časem pozitivním nacionalistickým názorům proniknout i do akademické sféry?

Myslím, že tahle otázka nestojí. Lidé v akademické sféře se mají zabývat studiem a výzkumem. Myšlenky mají být posuzovány podle toho, zda obstály ve vědecké debatě, nikoliv podle toho, zda jsou nacionalistické či globalistické.

Problém je v tom, že dnes jsou univerzity extrémně zpolitizované, ovládané skupinami fanatiků. Není to jen otázka americké výstřednosti. I na humanitních fakultách v České republice dnes vládou a kádrují neostalinské skupinky, jen se o tom tolik nemluví na veřejnosti. Má-li mít vzdělání nějaký smysl, bude zapotřebí jejich nadvládu zlomit a vrátit na univerzity svobodu myšlení. Obávám se ale, že to vůbec nebude snadné a že není dokonce ani jisté, zda je dlouhodobě udržitelný koncept veřejnoprávní univerzity. Možná časem zjistíme, že univerzita může být striktně státní (tedy přímo řízená ministerstvem, jako např. policejní akademie) nebo čistě soukromá bez státního příspěvku. Ale nic mezi tím.

Setkal jste se s dílem Guillama Fayeho, jeho knihou *Proč bojujeme* či jeho kritikou islámu, popřípadě dílem Alaina de Benoista? Ti se o průnik do akademické sféry pokusili.

Oba ty autory znám jen povrchně, to znamená jen z toho, co vyšlo česky a nějakých kratších článků. S některými názory souhlasím, s jinými ne, ale hlavní rozdíl je v metodě. Pánové Faye i Benoist posuzují západní společnost podle děl velkých autorů, resp. podle toho, jaké myšlenky ve významných dílech té které doby převládají.

Já vycházím ze životního stylu, reálně používané technologie, hospodářských poměrů, rodinného života a podobně. Člověk by očekával, že oba tyto pohledy povedou k pohledům v zásadě shodným, případně se budou doplňovat. Ale ve skutečnosti dávají zcela rozdílné pohledy na civilizaci. Třeba včetně toho, že v 19. století se intelektuální hlavní proud odvrátil od křesťanství, ale návštěvnost bohoslužeb rychle stoupala. Pozdní středověk nám zanechal hlubokou duchovní literaturu, ale víme, že skutečný život lidu byl tradiční morálce i zbožnosti velmi vzdálený. A takhle je to téměř ve všem.

Co vaše ostatní knihy, jak byste je přiblížil čtenářům?

Prolomení hradeb je moje první skutečná kniha. Kromě ní mám za sebou pouze jednu učebnici a podíl na sborníku o erotickém kapitálu *Moc krásy*.

Sdílette ve vaší knize *O mravencích a lidech* názor zakladatele sociobiologie Edwarda O. Wilsona, který rovněž zkoumal mravenčí evoluční strategie a mravenčí společenstva?

Je to fascinující čtení, ale kladu si nad ním mnoho otázek. Můj hlavní problém je v tom, že Wilson úplně ignoruje rozdíl mezi civilizacemi. Podle něj jsou všichni lidé stejní. To je v rozporu s empirickou realitou.

Při pohledu z velké dálky si umím představit, že by třeba čínská civilizace šla wilsonovským směrem, tedy posunula se k nějaké verzi „mraveniště“ s úplným potlačením osobnosti jedince. Neumím si to ale představit v Evropě – naše civilizace stojí na osobní svobodě, konkurenci a jedinečnosti každého člověka. Z takových východisek se nemůžeme vyvinout v organizaci typu mraveniště, každý takový pokus by skončil naším zánikem.

Spolupracujete nějakým způsobem s ostatními aktivisty Václav Klaus ml., Benjamin Kuras, Václav Cílek či nějakými jinými?

S Benjaminem Kurasem poměrně intenzivně. S Václavem Klausem mladším máme dost blízké názory, ale oba jsme příliš zaneprázdněni, takže se spíš míváme. To už je víc příležitostí s Institutem Václava Klause. S Václavem Cílkem se neshodují asi v ničem.

Obecně se dá říct, že Česká republika je malá. Každý se zná s každým. Každý s každým občas spolupracuje, pokud je to ideově přijatelné. U mne je problém v tom, že řada lidí, kteří se

mnou celkem rádi hovoří, to nemohou ukázat veřejně, protože by jim hrozily sankce. Myslím lidi z intelektuálních a uměleckých kruhů.

Živíte se i něčím jiným, než psaním knih?

Já se neživím psaním knih. Pracuji ve fabrice. Už víc než 20 let se zabývám prodejem a marketingem složitých technologických produktů a služeb. Prodávám, školím obchodníky, píšu obchodní nabídky a konzultuji některé hodně speciální věci kolem bezpečnosti.

Jaká je vaše vize ČR za dejme tomu dvacet let?

Svobodná země v sousedství velkého islámského státu, možná zmítaného vnitřními boji. Země podobně militarizovaná jako Izrael. Hrdí lidé, svobodomyšlní a vzdělaní, silný nacionalismus, značná hospodářská soběstačnost, vysoká míra místní autonomie – prostě taková kombinace Bavorska, Švýcarska a Izraele. Ostatně, až na tu militarizaci to odpovídá české tradici.

Jak vnímáte vznik nových a obnovení starých nacionalistických spolků a hnutí, předěl starého a nového světa?

Především si uvědomuji, že ty nové nacionalistické spolky zatím nejsou ani vzdáleně srovnatelné s těmi starými. Sokol nebo Skaut byly masivní organizace výrazně ovlivňující atmosféru v celé zemi, dnes jsou ale ovládány multikulturními elitami s názory přesně opačnými, jaké měli zakladatelé. Nová nacionalistická sdružení, to jsou v podstatě okrajové skupinky. Na obnovu masivních nacionalistických hnutí teprve čekáme.

Zastáváte nějaká náboženská či metafyzická názory?

Jsem křesťan, protestant. Většinu života jsem byl členem Církve bratrské, tedy probuzenecké církve. Zrušil jsem členství až předloni v reakci na postoje té církve k imigraci a islámu a ke sbližování s multikulturními neziskovkami.

Nicméně vždycky jsem si dával pozor, aby moje osobní přesvědčení a předsudky neovlivňovaly mou vědeckou práci. Člověk samozřejmě nemůže zabránit tomu, aby jeho základní pohled byl zabarvený, ale měl by mít filtry, které zajistí, že osobní stanoviska se nepromítnou do výsledného textu. Pro mě je tím filtrem popperovská metodika.

Jaký je vztah vašeho pojmu Nová aristokracie a pojmu Katedrála užívaného v prostředí Alt-right, inspiroval jste se některými jejich pojmy?

Pokud dobře chápu pojem Katedrála, zahrnuje pouze univerzity a média. Moje Nová aristokracie je širší pojem, který odpovídá Murrayho „nové vyšší třídě,“ a který zahrnuje také vysoké manažery bank a korporací, vysoké soudce, senátory, lidi ve vedení politických stran atd.

Čtete zahraniční servery, doporučil byste osobně nějaké?

Určitě Breitbart a Infowars, ty jsou povinné. Potom Jihad Watch, Human Events a pro přemýšlivější American Enterprise Institute. Nemusíte souhlasit s jejich politickými stanovisky, ale řada jejich analýz je skvělá.

Co vám říkají pojmy New right, Alt right, Fake news, Post truth, post gender a neustálé spekulování o tom, kolik, že je vlastně pohlaví?

Ač po těch pojmech občas taky sáhnu, nejsem z nich nadšený. Když použijete výraz, jaký byl používán po staletí, dostanete s tím slovem i řadu asociací a zkušeností, které se během té doby vytvářely. Tím si můžete uvědomovat spoustu aspektů celé věci. Nový výraz je zpravidla jednoduchý a primitivní. Neobsahuje v sobě automatickou kontrolu zdravým rozumem.

Myslím, že tahle záplava tupých manipulativních slovíček souvisí s jevem, o kterém se málo mluví, a to je dekadence. Máme tendenci si myslet, že dekadence spočívá v masovém provozování sexuálních výstředností. Ale to je jenom doprovodný příznak, který se ani nemusí nutně vyskytovat. Jak ukázal Peter L. Berger, dekadence je především nezvládnutý třídní konflikt.

Když buržoazie převzala vedoucí postavení v evropských společnostech a vytlačila aristokracii na okraj, znamenalo to také změny v morálce, životním stylu, filosofii, náboženství, používaných symbolech atd. Aristokratickou mentalitu nahradila řemeslnicko-kupecká mentalita. Nechci teď řešit, jestli to byla dobrá nebo špatná změna, ale v každém případě buržoazie vnutila celé společnosti své myšlení a životní styl, které předtím po staletí fungovaly uvnitř měst a řemeslnických komunit.

V naší době došlo ke srovnatelné mocenské změně. Nová aristokracie se snaží rozmetat zase buržoazní hodnoty a životní styl. To je asi přirozené. Jenže nová aristokracie neví, čím by to měla nahradit. Vždyť sami ti lidé nejsou schopni se ani namnožit! Bydlet u rodičů, chodit na večírky, experimentovat s drogami a vést filosofické debaty může být pro někoho fajn, ale když se tenhle životní styl pokusíte vnutit celé společnosti, okamžitě se ukáže, že to nemůže fungovat. Rozpadá se společnost, rozpadá se lidská psychika, vytrácí se schopnost zajistit každodenní funkce. Berger popisuje celý cyklus dekadence, na jehož konci je pokaždé to, že „náčelník barbarů se prohlásí králem.“ Obávám se, že se blížíme bodu, kdy se bude hrát už jen o to, kteří barbari to budou. Jestli stoupenci starověkého pouštního válečníka nebo neurvalí příslušníci naší vlastní dělnické třídy.

Co může dělat řadový občan, pokud chce zabránit zániku své civilizace?

Skutečného bojovníka poznáte mimo jiné podle toho, že si vybírá čas a místo střetnutí. Nebojuje ze zoufalství, ale proto, aby zvítězil.

V našem případě to znamená neukvapit se a trpělivě čekat na chvíli, kdy současná vládnoucí

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

vrstva bude dostatečně oslabena. V knize jsem ukázal některé mechanismy, které k tomu povedou.

Do té doby udržovat pevnost morálního přesvědčení i fyzickou kondici, sestavit se sousedy či přáteli vlastenecký kroužek, a mezitím se učit – organizovat lidi, plánovat peníze, řídit projekty atd. Jednou bude zapotřebí „revoluční avantgardy“ a je otázka, zda bude vlastenecká strana dobře připravena. Rozhoduje se už teď.